

Arrest

nr. 211 221 van 18 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 maart 2018 houdende enerzijds de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en anderzijds, de beslissing tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 april 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. KLAPWIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 maart 2018 geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Op dezelfde dag legt de gemachtigde de verzoekende partij een inreisverbod op van acht jaar.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en is als volgt gemotiveerd:

Aan de heer R., V., geboren te SICEVO, op 24.04.1977, onderdaan van Nederland, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten,
REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 44bis en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, A. Publie, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit(en) waarvoor hij 24.01.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitief geworden gevangenisstraf van 45 maanden met uitstel 5 jaar voor de helft.

Er wordt opgemerkt dat de 'georganiseerde drugs is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel blijkt dat zij een zeer oneerlijke en bedrieglijke ingesteldheid heeft en dat hieruit legitiem afgeleid kan worden dat betrokkene een reële en actuele bedreiging voor een nieuwe aanslag op de openbare orde vertegenwoordigt;

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (feiten met betrekking tot de wetgeving inzake verdovende middelen) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Betrokkene verklaart in zijn hoorplichten van 07/03/2018 en 08.03.2018 2 minderjarige kinderen in België maar hij kent het adres niet uit hoofd. Betrokkene heeft ook geen vrees in kader van art. 3 EVRM vermeld." De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Artikel 8 van EVRM is niet van toepassing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid, en van artikel 44quinquies §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

- gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit(en) waarvoor hij 24.01.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitief geworden gevangenisstraf van 45 maanden met uitstel 5 jaar voor de helft bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (feiten met betrekking tot de wetgeving inzake verdovende middelen) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid, en artikel 44 septies§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

-Gezien betrokkene vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, A. Publie, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Sint-Gillis en de verantwoordelijke van het bureau T – Dienst Vreemdelingenzaken om betrokkene vanaf 16/03/2018 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar de Nederlandse grens”

De tweede bestreden beslissing is de beslissing waarbij de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd voor acht jaar en is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer

naam: R.

voornaam: V.

geboortedatum: 24.04.1977

geboorteplaats: SICEVO

nationaliteit: Nederland

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 14/03/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

in navolging van wetsontwerp 2215, art.13 worden volgende feiten als een ernstige bedreiging beschouwd: het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie; de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit; de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad; of nog de fiscale fraude;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit(en) waarvoor hij 24.01.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitief geworden gevangenisstraf van 45 maanden met uitstel 5 jaar voor de helft.

Er wordt opgemerkt dat de ‘georganiseerde drugs is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de

burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel blijkt dat zij een zeer oneerlijke en bedrieglijke ingesteldheid heeft en dat hieruit legitiem afgeleid kan worden dat betrokkene een reële en actuele bedreiging voor een nieuwe aanslag op de openbare orde vertegenwoordigt;

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (feiten met betrekking tot de wetgeving inzake verdovende middelen) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Betrokkene verklaart in zijn hoorplichten van 07/03/2018 en 08.03.2018 2 minderjarige kinderen in België maar hij kent het adres niet uit hoofd. Betrokkene heeft ook geen vrees in kader van art. 3 EVRM vermeld." De uitwijzing en een inreisverbod voor een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Artikel 8 van EVRM is niet van toepassing.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 8 jaar proportioneel."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie op van gebrek aan belang voor zover het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

De verwerende partij zet de exceptie als volgt uiteen:

"Het voorwerp van het beroep - Het beroep is onontvankelijk, voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) dd. 14.03.2018.

Verweerder laat gelden dat het beroep niet ontvankelijk is, voor zover het betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Verweerder merkt op dat de verzoekende partij in de aanhef van haar verzoekschrift als bestreden beslissingen aanhaalt "een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering" en een "inreisverbod voor een duur van acht jaren".

Verzoekende partij lijkt dus beide beslissingen aan te vechten.

Nochtans hebben de door verzoekende partij opgeworpen middelen enkel betrekking op het inreisverbod (bijlage 13sexies) dd. 14.03.2018. Verzoekende partij ontwikkelt geen middel tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) dd. 14.03.2018.

Op grond van artikel 39/69, § 1, van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting van de feiten en de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr.130.972, 4 mei 2004; R.v. St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (R.v.St., nr. 4934, 7.2.56, Kosinsky ; R.v.St., nr. 7521, 6.1.1960, Verboomen).

Het beroep is aldus onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Zie naar analogie:

"de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift, voor zover hij daarin de tweede bestreden beslissing zou viseren, geen enkel middel ontwikkelt dat tegen dit bevel gericht is. Zijn betoog heeft immers enkel betrekking op de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Bijgevolg is het beroep niet ontvankelijk voor zover het betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing" (R.v.V. nr. 122.968 dd. 24.04.2014)"

2.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar enig middel inderdaad enkel argumenten heeft ontwikkeld tegen het inreisverbod en het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 14 maart 2018 volledig ongemoeid laat.

Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort als vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen."* Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Aangezien de verzoekende partij geen enkel middel of onderdeel daarvan ontwikkelt dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 14 maart 2018, is het beroep niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen deze beslissing.

De exceptie is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Verder voert de verzoekende partij de exceptio obscuri libelli aan.

De verzoekende partij zet haar enig middel als volgt uiteen:

"Doordat, eerste onderdeel, verwerende partij in de beslissing houdende het inreisverbod stelt dat deze "werd afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van de volgende feiten";

Dat verder in deze beslissing evenwel geen enkel artikel van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 wordt aangevoerd of vermeld waarop het inreisverbod zou zijn gestoeld;

Terwijl dat iedere bestuurlijke beslissing uiteraard moet gegrond zijn op een rechtsgeldige en een voor de bestuurde verifieerbare rechtsbasis;

Dat de bestreden beslissing houdende het inreisverbod dus niet op afdoende noch rechtsgeldige wijze is gemotiveerd;

Doordat, tweede onderdeel, verwerende partij ten onrechte tot het besluit komt dat verzoeker op het moment van de beslissing houdende het inreisverbod een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de Belgische openbare orde en veiligheid

Dat op de Lidstaten van de EU een onderzoeks en - motiveringsplicht rust bij het uitvaardigen van een inreisverbod;

Terwijl, dat uit de bestreden beslissing houdende het inreisverbod niet op afdoende wijze kan worden afgeleid dat verzoeker op het moment dat deze beslissing genomen werd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormde voor de Belgische openbare orde en veiligheid;

Dat verzoeker ontkent niet dat hij bij vonnis van 24 januari 2017 gewezen door de 60ste kamer van de Correctionele Rechtbank van Brussel werd veroordeeld (wegens inbreuk op de wetgeving inzake

verdovende middelen) tot een gevangenisstraf van 45 maanden waarvan de helft met uitstel gedurende een periode van vijfjaar.

Dat dit vonnis geldt als een eerste en enige veroordeling van verzoeker in België alsook daarbuiten; dat de straf dus relatief mild is in verhouding van de hem tenlastegelde feiten; dat dit uiteraard gelegen is in het feit dat verzoeker voorheen een blanco strafblad had; dat de zwaarwichtigheid van de uitgesproken straf een element is dat in overweging dient te worden genomen van bij het bepalen van de duur van een inreisverbod

Dat verzoeker zijn straf inmiddels volledig heeft ondergaan; dat hij tevens bezig is maandelijks de boete af te betalen;

Dat hij momenteel werkt aan de oprichting van zijn eigen bedrijf in de constructiesector, zodat hij weer volledig op het rechte pad is belandt na hiervan in het verleden slechts éénmaal van te zijn afgeweken;

Dat verzoeker zich op zeer stipte wijze gehouden heeft aan de voorwaarden die verbonden aan het - toch wel ruim - toegekende uitstel van de uitvoering van de straf;

Dat niets er op wijst dat verzoeker op het moment dat de bestreden beslissing houdende het inreisverbod aan verzoeker werd betekend een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de Belgische openbare orde en de openbare veiligheid en die een fundamenteel belang van de samenleving aantast;

Dat verwerende partij in de beslissing houdende het inreisverbod er zich vooral toe beperkt de verwoestende effecten van inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen voor de samenleving te onderstrepen, doch dat zij daarbij nalaat de individuele aspecten inzake de situatie van verzoeker te onderzoeken op afdoende wijze in overweging te nemen;

Dat zonder meer de blote bewering vooropstellen dat "de uitwijzing en een inreisverbod voor een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet hetzelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen" geen afdoende motivering mag vormen;

Dat verwerende partij deze bewering met geen enkel aantoonbaar empirisch onderzoek ondersteunt;

Dat verwerende partij in dit deel van beslissing wel impliciet toegeeft dat ook de uitzetting en een inreisverbod ten aanzien van een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen ook wel een ontwrichtende impact heeft, doch enkel maar in mindere mate maar niet noodzakelijkerwijze in minder ernstige mate;

Dat verder geen enkel element van het administratief dossier lijkt aan te tonen dat verzoeker getracht heeft op illegale wijze te verblijven op het Belgische grondgebied;

Dat men zich moeilijk kan voorstellen hoe verzoeker, als Nederlands onderdaan binnen het kader van de Europese Unie, het belang van de migratiecontrole in gevaar zou brengen;

Dat minstens niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom er moet worden overgegaan tot een inreisverbod van langer dan vijf jaren, laat staan waarom het inreisverbod per sé een duur van 8 jaar moet hebben;

Dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing houdende het inreisverbod in het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden;

Dat het middel in zijn geheel gegrond voorkomt

Zodat, de beslissing houdende een inreisverbod artikel 62 Vr. W.s het redelijkheidsbeginsel alsook artikel 8 EVRM schendt;”

3.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In een eerste onderdeel voert verzoekende partij aan dat het inreisverbod niet op afdoende noch op rechtsgeldige wijze zou zijn gemotiveerd daar dit geen enkel artikel van de Vreemdelingenwet zou vermelden.

In een tweede onderdeel voert verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte tot het besluit zou komen dat zij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor de Belgische openbare orde en veiligheid. Zij stelt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zou hebben nagelaten om de individuele aspecten inzake haar situatie te onderzoeken. Er zou niet op afdoende wijze gemotiveerd zijn waarom het inreisverbod een duur van 8 jaar zou moeten hebben. De bestreden beslissing zou ook niet afdoende gemotiveerd zijn in het licht van art. 8 EVRM.

Gelet op de samenhang tussen het eerste en tweede onderdeel veroorlooft verweerder zich om de voormelde onderdelen samen te behandelen.

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verweerder laat gelden dat het inreisverbod expliciet als volgt werd gemotiveerd:

(...)

Verweerder laat gelden dat uit de voormelde motieven zeer duidelijk blijkt dat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod om dat verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid, hetgeen ook expliciet in de bestreden beslissing werd gemotiveerd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat aan verzoekende partij tezamen met het inreisverbod een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd betekend, waarbij dit bevel onder meer op art 44bis van de Vreemdelingenwet werd gesteund.

Art. 44bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid."

Nu het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten op dezelfde dag als het inreisverbod aan verzoekende partij werd betekend, kan worden aangenomen dat verzoekende partij redelijkerwijs op de hoogte is van de bepalingen uit de Vreemdelingenwet dewelke de gemachtigde van de Staatssecretaris toelaten om aan burgers van de Unie om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid zowel een bevel om het grondgebied te verlaten als een inreisverbod te betekenen.

Daar waar de bestreden beslissing expliciet vermeldt dat "de beslissing tot verwijdering gepaard [gaat] met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid" is het dan ook duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in casu toepassing heeft gemaakt van art. 44nonies van de Vreemdelingenwet.

Art. 44nonies van de Vreemdelingenwet voorziet immers uitdrukkelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris aan de in art. 44bis van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen kan koppelen voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

Verweerder laat verder gelden dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, allerminst sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen nu er op 14.03.2018 tevens beslist werd tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) waarbij aan verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

"De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn)." (Pari. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

"Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen (Pari. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

"Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen." (RvY nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Verzoekende partij betwist de afgifte van het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, niet.

In casu dient dan ook te worden vastgesteld dat de concrete kritiek van verzoekende partij uitsluitend gericht kan zijn tegen de termijn van het inreisverbod.

Dienaangaande laat verweerder gelden dat het geenszins kennelijk onredelijk is voor de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat aan verzoekende partij een inreisverbod van 8 jaar diende te worden betekend.

In casu blijkt dat verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit(en) waarvoor hij 24.01.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitief geworden gevangenisstraf van 45 maanden met uitstel 5 jaar voor de helft.

Dienaangaande motiveerde de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht als volgt:

(...)

De gemachtigde van de Staatssecretaris komt dan ook geheel terecht tot het besluit dat verzoekende partij ingevolge de ernst van de door haar gepleegde feiten momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde.

Verzoekende partij betwist de voormelde feiten niet.

Het loutere feit dat zij de feiten minimaliseert, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing.

Verweerder laat gelden dat het niet kennelijk onredelijk is voor de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat ingevolge de ernst van de gepleegde feiten en hun maatschappelijke impact verzoekende partij haar gedrag een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Zulks geldt des te meer nu het gedrag van verzoekende partij zeer recentelijk aanleiding gaf tot een strafrechtelijke veroordeling.

Verweerder laat voorts gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing ontegensprekelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris wel degelijk een individueel onderzoek heeft verricht.

Bij de motivering van het inreisverbod moet de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard kunnen volstaan met het aanhalen van die omstandigheden die specifiek aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van deze of gene duur.

In de bestreden beslissing wijst de gemachtigde van de Staatssecretaris op de volgende elementen die de specifieke situatie van verzoekende partij kenmerken:

betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit(en) waarvoor hij 24.01.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitief geworden gevangenisstraf van 45 maanden met uitstel 5 jaar voor de helft;

ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (feiten met betrekking tot de wetgeving inzake verdovende middelen) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde.;

- het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij ;

- betrokkene vermeldt in zijn hoorplichten van 07.03.2018 en 08.03.2018 2 minderjarige kinderen in België maar kent het adres niet uit hoofd;

betrokkene heeft geen vrees in kader van art. 3 EVRM vermeld;

de uitwijzing en een inreisverbod voor een ouder die niet samenwoont met zijn mindejarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. artikel 8 van EVRM is niet van toepassing;

betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren;

gelet op het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 8 jaar proportioneel.

Met deze motivering gaat de gemachtigde van de Staatssecretaris afdoende in op de specifieke omstandigheden die de situatie van verzoekende partij kenmerken. Verzoekende partij toont met haar vage beschouwingen niet anders aan.

In zoverre er wordt gewezen op de aanwezigheid van de minderjarige kinderen op het grondgebied laat verweerder gelden dat dienaangaande een correcte motivering werd opgenomen in de bestreden beslissing:

"Betrokkene verklaart in zijn hoorplichten van 07/03/2018 en 08.03.2018 2 minderjarige kinderen in België maar kent het adres niet uit hoofd. Betrokkene heeft ook geen vrees in kader van art. 3 EVRM vermeld. De uitwijzing en een inreisverbod voor een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Artikel 8 van EVRM is niet van toepassing. "

Verweerder laat gelden dat het geenszins kennelijk onredelijk is voor de gemachtigde van de Staatssecretaris om geen beschermenswaardig gezinsleven te weerhouden nu verzoekende partij niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen.

Zie dienaangaande:

"De Raad wijst in dit verband nog op de rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/ het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). " (R.v.V. nr. 130.042 dd. 24.09.2014)

Zulks geldt des te meer nu verzoekende partij volkomen in gebreke blijft aan te tonen dat zij effectief contact zou hebben met zijn kinderen. Het feit dat zij het adres waarop de kinderen woonachtig zijn tijdens haar verhoren niet kon opgeven, vormt bovendien een indicatie dat zulks niet het geval is.

Verzoekende partij voert ook geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat er sprake zou zijn van een affectieve band laat staan van een werkelijk beleefd gezinsleven.

Zie dienaangaande:

"Verzoekende partij benadrukt dat haar twee kinderen de Belgische nationaliteit hebben, maar brengt geen gegeven aan dat toelaat vast te stellen dat zij heden effectief een gezin vormt met haar kinderen of nog een relatie, in de zin van artikel 8 van het EVRM, met hen onderhoudt. De Raad stelt tevens vast dat verzoekende partij in het verleden meermaals verzocht om haar verblijfstoestand "te regulariseren" en zij hierbij niet verwees naar het feit dat haar kinderen in België verbleven. zodat er ook uit het door verwerende partij neergelegde administratief dossier geen bewijs van het bestaan van een door artikel 8 van het EVRM beschermde band met haar kinderen kan afgeleid worden. " (R.v.V. nr. 77 174 van 13 maart 2012)

En ook:

"Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij geen enkel concreet element aanhaalt dat hij enige affectieve band heeft met zijn zoon. Uit de aangifte van geboorte van A.A. F. opgesteld op 3 augustus 2009 blijkt overigens dat de verzoekende partij en de moeder op een afzonderlijk adres stonden ingeschreven. Dit staat haaks op de stelling dat verzoekende partij steeds bij haar zoon en partner zou hebben gewoond. In het administratief dossier en bij het verzoekschrift ligt er verder ook geen enkele aanwijzing voor die de

bewering kan staven dat de verzoekende partij een persoonlijke relatie had met A.A.F. Het ontbreken van een voldoende bewezen persoonlijke band volstaat om prima facie een schending van artikel 8 van het EVRM niet te aanvaarden. " (R.v.V. nr. 171 540 van 9 juli 2016)

Op grond van voormelde elementen is het geenszins kennelijk onredelijk om geen beschermenswaardige relatie te weerhouden.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. " (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij gaat hier in haar verzoekschrift zelfs niet op in.

Op die manier maakt verzoekende partij het dan ook niet aannemelijk dat het voor de minderjarige kinderen niet mogelijk zou zijn om haar, gedurende de periode van de tijdelijke scheiding, te bezoeken noch dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn om via moderne communicatiemiddelen in nauw contact te blijven en het voorgehouden gezinsleven met hen verder te onderhouden (zie naar analogie Rv.V. nr. 106.307 dd. 03.07.2013).

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (Rv.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Zie ook:

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan ' niet aan dat er ernstige hinderpalen zij die haar beletten om met haar verloofde Y. A. in haar land van herkomst te verblijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van

herkomst, of legaal verblijf in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten. " (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Verzoekende partij toont alleszins niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve hoe dan ook niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij of dat op de gemachtigde van de staatssecretaris enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hii geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

"Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. " (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod van 8 jaar in casu proportioneel is.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het evenredigheidsbeginsel induis.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen. (...)"

3.3. In het enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2.

De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten."

Om te voldoen aan de formele motiveringsplicht, zoals geformuleerd in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, dient de bestreden beslissing zowel de juridische grondslag te vermelden, als de feitelijke gegevens die aan de beslissing ten grondslag liggen.

In casu vermeldt de bestreden beslissing geen enkele juridische grondslag. De bestreden beslissing stelt *“het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:”*. Evenwel wordt nadien geen enkel artikel van de Vreemdelingenwet vermeld.

Aldus kan de verzoekende partij niet nagaan welke de rechtsbasis is van de bestreden beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan worden aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde tot het opleggen van een inreisverbod van 14 maart 2018, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp voor wat betreft het inreisverbod van 14 maart 2018.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 maart 2018 wordt verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU